

1996. május 1.

Kedves Sándor Öcsém!

Leveledet ma kaptam kézhez, ami elég dicséretes teljesítmény, ha arra gondolunk, hogy ekkora utat kellett megtegyen „luntrával”. Ez a név fedti azokat a lapos fenekű, hat szál deszkából összetákolt csolnakokat, amiket a kis mocsaras mezőségi tavakon használnak a halászok.

Ami a „lehető legrövidebb időn belül” esedékes válaszomat illeti az Erdélyi Szépmíves Czéh megtisztelő és megható kívánságára, az egy könnyes szemű IGEN. Bár fáj, nagyon fáj, hogy nem lehetek ott, és még csak reménység sincsen arra, hogy valaha is újra Erdély szent földjét járassam, ezt a megkönnyeztető és megtisztelő meghívást szívem minden dobbanásával köszönöm, még ha ezek a lassanként elhaló dobbanások már csak egy „időt töltött vénember” fáradt és szomorú lelkének utolsó dobbanásai is.

Köszönöm. S amikor elmúlok, hamuvá égetnek idekint, s ezt a maréknyi hamut, végrendeletem szerint, az Erdélyi Szépmíves Czéh tovább élő tagjai kell majd fölvigyék az erdélyi havasok bujdosó szellőjébe!

Az Úristen legyen mindnyájatokkal!

Wass Albert

1996. május 1.

Kedves jó Ildikó!

Édesapja kért meg, hogy erre a címre küldjem válaszomat. Bizony az idő erősen elszaladt fölöttem s fölötte is, de ezen már nem segíthetünk. A régi otthon már nincs: semmi se maradt belőle, csak az emlékeink. Édesapja küldeményét sajnos nem kaptam meg. De nem is fontos már. Én fél lábbal oda-túl vagyok már s fiaim, bár öten vannak, sajnos beszélni se tudnak már magyarul. Az amerikai jólét és ennek elnyerhető lehetőségei megbabonázták őket. Több mint fél éve nem láttam már egyiket sem. De már nekem sincs sok időm hátra és akkor „hazatérek” megint Isten országába, kedves-szép Erdélyembe. S ha az ÚR lehetőséget nyújt ahhoz, hogy időnként “kísértet” is lehetek: jól megriasztom a bocskorosok leszármazottait!

Szeretettel:

Wass Albert bácsi

---

81 Balázs András (sz. 1909) leánya. Balázs András 1938-ban Wass Albert szentgotthárdi birtokán látta el a gazdasági teendőket. A 90-es évek derekán levélben kereste meg Wass Albertet, és képeket küldött ki számára a Debrecenben élő lányán keresztül.

1996. május 21.

Kedves, jó Honfitársaim!

Köszönettel vettem szeretetteljes meghívásukat, sajnos azonban én már nem mehetek sehova. Letelt az idő. Már az írással is baj van, márpedig íróember számára ez már a vég közeledését jelenti. Szeretetüket hálás szívvel köszönöm. Ha viszonzni tudnám „gyakorlati” módon, megtenném örömmel. De hiába: amit nem lehet, azt nem lehet.

Istenünk gazdag áldását kérve úgy mindkettőjükre, mint az egész, magyar gyülekezetre, szeretetemet küldhetem csak egyedül!

Wass Albert

1996. május 29.

Drága jó Zitácska!

Bizony, fölöttem eljárt már az idő. Vénülök, gyöngülök, nagyon is gyorsan. Már az írás is nehezen megy. Melléütök a betűknek. Hiába, az elfutó idővel nem lehet vitába szállni.

Nagyon köszönöm a pompás fényképeket. Ha nézem őket: itt van mellettem. Szép munkát végez, aranyom. Tartsa meg a Jóisten, magyarok örömére, még sok esztendőn át!

Szeretettel:

Albert

U.i.: Ami az „otthoni” kormányt illeti: nem várhatunk tőlük semmi jót. Ugyanazok a vezetők ma, akik annak idején a kommunista akolba zárták a népet azzal a céllal, hogy lerombolják, mint nemzetet. Vannak még, akik próbálnak küzdeni a nemzet megmaradásáért, de nem sok jövőjük van. (...)